

UN CRIT OFEGAT

Em costa escriure això,
ho escric amb el cor trencat.

Però ara us explicaré
com és tenir pares divorciats.

Tinc dos llocs per viure,
dos mons completament diferents.

I he de viure cada setmana
sense l'essència d'un d'ells.

De vegades arribo al límit
i em costa respirar.

Em llenço de cap al llit
i ofego un inútil crit.

L'única solució és dormir,
però ni tan sols això puc fer.
Em resta quedar-me un altre cop
tota la freda nit despert.

Però no tot és dolent,
hem de veure les coses benevolents.
El positivisme és un gran aliat
per no acabar completament agobiat.

Així que ara ja sabeu
com em sento cada dia.
Si em veieu al pati callat,
una mala nit he passat.

Lluís Montalà